σεν; Ἀλλ' οἱ Ἀχαιοὶ δὲν περιεστάλησαν εἰς τὰς βορειοδυτικὰς τῆς Πελοποννήσου παραλίας εἰμὴ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς πανελληνίου αὐτῶν ἡγεμονίας. Δωριεῖς δὲ καὶ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς δὲν ἐπεφάνησαν εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς ἱστορίας εἰμὴ οἱ μὲν πρῶτοι ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν οἱ δὲ ἕτεροι ἐπὶ τῶν μεγάλων εἰς Ἀσίαν ἀποικήσεων. Ὁ κατακερματισμὸς λοιπὸν τοῦ ἔθνους εἰς φυλὰς ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τοῦ κατακερματισμοῦ τοῦ ἀχαϊκοῦ κράτους. Δωριεῖς δὲ καὶ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς οὔτε ἐφάνησαν οὔτε ἠκούσθησαν ἐπὶ τοῦ μακραίωνος χρόνου καθ' ὃν διεπλάσθη ὁ θρησκευτικός, ὁ κοινωνικός, ὁ ἠθικὸς καὶ ὁ πολιτικὸς ἐκεῖνος βίος, ὅστις, φέρων τὸ ὄνομα τῶν Ἀχαιῶν, ἀπετέλεσε τὰς θεμελιώδεις ἀφορμὰς ἅπαντος τοῦ μεταγενεστέρου ἑλληνισμοῦ καὶ ἐδημούργησε τὰ ἀθάνατα ἔπη, πρὸς ἃ οὐδὲν κοινὸν ἔχουσιν αἱ ἄλλαι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους φυλαί· ὥστε ἡ ἱστορία αὐτοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ οὐχὶ ἀπὸ Δωριέων, Ἰώνων, Αἰολέων, ὡς πολλάκις παρεστάθη ἔκπαλαι καὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Καθὼς δὲ τὸ ἔθνος δὲν διῃρεῖτο ἔτι κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου εἰς διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων φυλὰς οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ δὲν ἐσχίζετο εἰς ὡρισμένας διαλέκτους. Τῆς γλώσσης ταύτης τὰς ἀφορμὰς συνεπήγαγον μεθ' ἑαυτῶν οἱ Ἄριοι ὅτε κατῆλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς μέσης Ἀσίας (1). Ἀνέπτυξαν δὲ αὐτὰς ἐνταῦθα προϊόντος τοῦ χρόνου κατὰ τὰς ἑκάστοτε παραγομένας ἀνάγκας τῆς βαθμιαίας αὐτῶν ἐν τῷ βίῳ προκοπῆς. Καὶ ἐγένετο μὲν ἡ ἀνάπτυξις αὕτη κατὰ νόμους ὀργανικοὺς καὶ αἰσθητικοὺς ὅλως αὐτοῖς ἰδιάζοντας ἀλλ' εἰς τὴν ὑλικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν τοῦ ἔθνους ἐπίδοσιν συνετέλεσαν ἰδίως αἱ σχέσεις πρὸς τοὺς λαοὺς τῆς δυτικομεσημβρινῆς Ἀσίας καὶ τῆς βορειοανατολικῆς Λιβύης. Ὅθεν φυσικῷ τῷ λόγῳ οἱ Ἄριοι τῆς Ἑλλάδος παρέλαβον παρὰ τῶν ξένων τούτων πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐκ ὀλίγα τῆς γλώσσης στοιχεῖα. Τινὰ καὶ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων τῶν μετὰ τοῦ θρησκεύματος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον συνδεομένων ἦσαν ὀθνεῖα. Ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν τὴν Μελικέρτην, τὸν Μάκαρα, τὸν Μάκηριν. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἠπόρησεν ἀκούσας ἐν Κύπρῳ, ἐν Φοινίκῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ᾄδόμενον τὸ ᾆσμα τοῦ Λίνου (2), τοῦ ὁποίου μνεία ἤδη γίνεται ἐν τῇ Ἰλιάδι· καὶ παρὰ μὲν τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ Λίνος ἐκαλεῖτο Μανέρως παρεισαχθεὶς δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκλήθη

---

[1] Καὶ τὰ ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ ἰδίως τὰ περὶ τῆς ἐκ τῆς μέσης Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβάσεως τῶν Ἀρίων οὐδεμίαν ἔχουσι σήμερον σπουδαιότητα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ θεωρουμένα ὡς ἀστήρικτοι ὑποθέσεις, ὅπως καὶ τὰ περὶ Μελικέρτου καὶ Μάκαρος καὶ Μακήριος λεγόμενα.

[2] Ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος Λίνος [Αἴλινος καὶ Οὐτόλινος] φαίνεται μᾶλλον εὐφυὴς ἢ ἀληθής, καθίσταται ὅμως πιθανή πως ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἔτυμον τοῦ *Ἄδωνις* ἐτυμολογίας. Ἄδωνις ὀηλονότι παρὰ Φοίνιξι καὶ ἄλλοις σημιτικοῖς λαοῖς δὲν ἦτο τὸ ὄνομα θεοῦ τινος, ἀλλ' ἐπίθετον τοῦ θεοῦ [Ταμοὺζ ἢ Θαμοὺζ παρὰ τοῖς Ο'] τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὴν ὑπὸ τοῦ καύσωνος τοῦ κυνικοῦ συμβολικῶς ὑπὸ τοῦ κάπρου καταστρεφομένην ἀνθηρὰν φυσικὴν ἀκμὴν τὴν προσωποποιουμένην ἐν τῷ ὡραίῳ νεανίσκῳ τῷ ἀγαπητῷ τῆς Ἀστάρτης (φοινικικῆς Ἀφροδίτης) *Θαμούζ*. Ἄδωνις Φοιν. καὶ Ἑβρ. Ἀδωνάι) ἐσήμαινεν ἁπλῶς *Κύριος*. Ἐπειδὴ δὲ τὸ θρηνητικὸν ᾆσμα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Θαμοὺζ ἤρχετο ἀπὸ τῶν ὀνομάτων *Ἀδωνάι* Θαμοὺζ (=δέσποτα ἢ Κύριε Θαμούζ), διὰ τοῦτο οἱ Ἕλληνες ἐκλαβόντες τὸ ἐπίθετον ὡς αὐτὸ τὸ κύριον ὄνομα τοῦ φοινικικοῦ θεοῦ ἐκάλεσαν τὸν Θαμοὺζ *Ἄδωνιν*, Τὴν πρώτην ἔννοιαν τοῦ κύριος ἐτήρησεν τὸ σημιτικὸν ὄνομα ἐν τῇ ἑβραϊκῇ, ἐν ᾗ ὁ *Κύριος* τῶν οὐρανίων *στρατιῶν* καλεῖται Ἀδωνάι ἢ Σαβαώθ (Σαβαὼθ γενικὴ πληθυντικὴ τοῦ σαββα =στρατιά. Παρὰ τοῖς Ο' Ἀδωνάου Σαβαὼθ ἢ Κύριος Σαβαώθ. Ἡ τοιαύτη δὲ χρῆσις ὀνομάτων ἐν τῇ ἑβραϊκῇ μετέστη καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν.